Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 179. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ЧЕТВЕР, 9-го СЕРПНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, AUGUST 9, 1979 No. 179. VOL. LXXXVI.

НА СОЮЗІВЦІ ВІДБУВСЯ ТЕНІСОВИЙ ТУРНІР У ПОДВІЙНИХ ГРАХ

Фіналісти тенісового турніру у подвійних грах з організаторами і гостями.

Союзівка. — Вісімнадцять пар взяло участь у 15-му з черги тенісовому турнірі подвійних ігор, який відбувся на шістьох твердих кортах цієї оселі УНСоюзу при гарній, але горячій погоді в суботу і неділю, 4-5-го серпня ц. р. Турнір, що його організував УСО „Тризуб", Філядельфія, проходив у трьох групах — чоловіків, мішаних пар і юньйорів.

У групі чоловіків, в якій стартувало 10 пар, брати Роман та Ігор Кўпчинський вперше здобули примат, стартуючи також вперше в цій конкуренції. В дорозі до чемпіонату 20-річний Роман та 15-річний Ігор елімінували у півфіналі двократних чемпіонів Юрія Савчака і Зенона Снилика вислідом 6-2, 6-4, а у швидкому фіналі інших двократних чемпіонів — пару Роман Ракочий, мол., і Олександер Олинець вислідом 6-0, 6-1. Пара Ракочий-Олинець добилась фіналів перемогою над парою Ігор Луків-Степан Федоровський вислідом 6-4, 7-5

У групі мішаних пар перше місце злобуло подружжя Оля та Ігор Луків, які у фіналі перемогли пару Юрій Савчак-Доня Таращук. У півфіналах подружжя Луків перемогло пару Катя Таращук-Олег Сохан вислідом 6-2, 6-2, а Савчак-Д.Таращук перемогли Оксану Прохоренко та Олега Кордубу 6-2, 6-3.

У групі юньйорів, в якій змагалось три пари системою кожний з кожним, переможцями вийшли брати Юрій і Роман Цікало, друге місце зайняли брати Корнило і Денис Чорнії, а третє Роман Кручовий та Іван Качор. Усі змагуни в цій групі,як і сестри Доня і Катя Таращуки — це учасники тенісових таборів на Союзівці.

У групах переможених, тобто пар з одною програмою, переможцями вийшов тім батька і сина Ігор та Олег Сохани (чоловіки) та О. Прохоренко і О. Кордоба (мішані пари).

Після закінчення фінальних ігор відбулась коротка церемонія вручення нагород, що їх уфундував УСО „Тризуб". Нагороди фіналістам вручили: заступник головного предсідника УНСоюзу д-р Мирон Куропась, управитель Союзівки Володимир Квас, голова КЛК Ярослав Рубель і Аня Дидик. Турніром проводила комісія в складі: Ю. Савчак, Роман Ракочий, ст., Я. Рубель і З. Снилик.

Наступні змагання на Союзівці — це крайові чемпіонати УСЦАК за нагороди УНСоюзу, „Свободи" і „Українського Тижневика", які відбудуться тут від п'ятниці, 31-го серпня, до понеділка, 3-го вересня. До тих змагань принимається зголошення тільки до середи, 22-го серпня. Відповідні форми поміщується кожного тижня у щоденнику „Свобода" та в англомовному „Українському Тижневику". В цьому році всі тенісові турніри на Союзівці проходять під знаком 85-річчя УНСоюзу.

Нюйоркський губернатор хоче посередничити у замиренні в Ірляндії

Ню Йорк. — Нюйоркський губернатор Гю Кері запросив міністра закордонних справ Ірляндської Республіки Майкела О'Кеннеді, як теж британського секретаря для Північної Ірляндії Гомфрі Еткінса, щоби вони прибули до Ню Йорку і тут перевели нараду над можливостями замирення в Ірляндії, де від довгих літ іде кривава громадянська війна.

Однак на таку конференцію, не запрошено Ірляндської Республіканської Армії, яка терором бореться за з'єднання Ірляндії та за вихід Північної Ірляндії з Британського Коммонвелту, як теж не запрошено протестантських екстремістів з Північної Ірляндії, які відповідають католицьким ірляндцям терором за терор. Губернатор Кері заявив, що він порозумівся в цій справі з кількома найвидатнішими сенаторами й конґресменами, які свій рід виводять з Ірляндії, та з державним секретарем Сайрусом Венсом. Сам він, Кері, тількищо вернувся з подорожі по Европі, побуваючи в Англії та Ірляндії.

Однак у вівторок, 7-го серпня, британський секретар Гомфрі Еткінс гостро відкинув пропозицію губернатора Кері, заявляючи, що вона представляє собою „небажане втручання" у справи Північної Ірляндії, додаючи, що вже раніше демократичні сенатори Деніел Петрик Мойніген із Ню Йорку і Едвард Кеннеді з Массачусетс, як рівнож конгресмен Томас О'Нілл із Массачусетс, спікер Палати Репрезентантів, в подібний спосіб „втручалися у внутрішні справи Британії".

Еткінс не тільки відкинув пропозицію губ. Кері, але теж заявив, що готовий прибути до Ню Йорку, щоб особисто сказати нюйоркському губернаторові припинити своє вмішування в справи Північної Ірляндії.

Губ. Кері, відповідаючи на гостру реакцію Еткінса, все одно заявив, що залишає свою первісну пропозицію „відкритою".

В'єтнам підтвердив втечу до Китаю свого високого партійця

Бангкок, Тайлянд. — Пресове аґентство Ройтерса інформує, що в'єтнамські офіційні чинники підтвердили втечу до Китайської Народної Республіки свого високого урядовця, заступника голови Народної Асамблеї (парляменту) Гоанг Ван Гоана, співосновника Комуністичної партії Індокитаю і близького приятеля Го Чі Міна.

В'єтнамське пресове агентство повідомило, що Гоан, їдучи до Берліну пересів на інший літак у Карачі і відлетів до Пекіну. Про втечу спершу повідомив тижневий журнал у Гонг Конгу, заки підтвердили це в'єтнамські чинники.

ВІДЗНАЧЕННЯ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ У ВАШІНҐТОНІ

Вашінгтон. — Як уже інформовано, цьогорічне відзначення Тижня Поневолених Націй відбулося у Вашінгтоні в середу, 18-го липня. У Палаті Репрезентантів ЗСА відбулись спеціяльні церемонії, в яких взяли участь численні конгресмени та представники української та інших етнічних груп. На фото, у першому ряді (зліва): конгресмен Джон Браденас з Індіяни, Валентин Мороз, недавноприбулий член руху спротиву в Україні, спікер Палати Репрезентантів Томас О'Нілл, із Массачусетс, д-р Ку Ченг-канг, почесний голова Світової Антикомуністичної Ліґи, п-і Юлія Добрянська; у другому ряді (зліва): письменник Теодор Вайт, асистент одного із конгресменів Т. Світляк, мгр Борис Потапенко, директор Бюра прав людини СКВУ в Ню Йорку, президент УККА проф. д-р Лев Добрянський, конгресменка Мері Роз Оукар з Огайо, конгресмен Клемент Заблоцкі з Вісконсину, о. шамб. Володимир Паска, конгресмен Едвард Дервінські з Іллінойс, конгресмен Вілліям Ґрін з Ню Йорку, конґресмен Самуель Страттон з Ню Йорку, д-р Джозеф Ку і Роберт Гсу (представники Республіки Китаю-Тайвану), конгресмен Джо Моуклі з Массачусетс і Т. Чін (Республіка Китаю). Цього самого дня відбулись наради у бюрах конгресмена О'Нілла, під час яких заторкнено ряд питань у відношенні до поневолених націй.

ЗСА ВІДКЛАДАЮТЬ СПРАВУ НАДАННЯ КИТАЄВІ СТАТУСУ УПРИВІЛЕЙОВАНОЇ ДЕРЖАВИ У ТОРГОВЕЛЬНИХ СПРАВАХ

Вашінгтон. — З'єднані Стейти Америки поінформували уряд Китайської Народної Республіки, що вони, на рекомендацію лідерів Конгресу, відкладають на пізніше справу надання Китаєві статусу упривілейованої держави у торговельних справах, і уряд президента Картера покищо не передаватиме цієї справи Конґресові.

Помимо того, що раніше вже було пороблено заходи, щоб такий статус був наданий Китаєві, уряд ЗСА відкликав цю справу, надіючись, мабуть, як кажуть деякі втаємничені у цю проблему особи, що йому (урядові) пощастить надати цей упривілейований статус разом двом комуністичним державам — Китаєві і Совєтському Союзові.

До речі, проблему надання цього статусу названим комуністичним державам, разом чи окремо, вже віддавна обговорюють в урядових колах. Виглядає, — кажуть політичні спостерігачі, — що уряд ЗСА хоче мати більше часу для полагодження цієї нелегкої проблеми і тому наступило рішення про відкладення цієї справи на пізніші місяці цього року.

Раніше, а особливо напередодні переговорів у Пекіні в липні ц. р., президент Джіммі Картер і державний секретар Сайрус Венс висловляли думку, що З'єднані Стейти Америки зможуть залишитися невтральними у совєтсько-китайському спорі, якщо оминуть можливість наділення упривілейованим статусом у торговельних справах тільки одної з тих комуністичних держав. Щоб, однак, надати такий статус, президент Картер мусить поінформувати Конгрес, що він одержав запевнення, що у даній країні процес еміґрації буде злібералізований. Китайський уряд таке запевнення президентові Картерові дав і тому ЗСА підписали з КНР торговельний договір у Пекіні на початку липня ц. р. Москва відмовилася дати таке запевнення, кажучи, що така процедура є прямим втручанням у внутрішні справи СССР. Уряд Совєтського Союзу натомість дозволив більшій кількості жидів еміґрувати за кордон, приблизно 4,000 кожного місяця.

В час підписання торговельного договору в Пекіні речники уряду президента Картера запевнили кореспондентів, що справа надання статусу упривілейованої держави у торговельних справах Китаєві буде вкоротці переслана до Конґресу, може ще навіть перед відходом законодав-

(Продовження на ст. 3)

Уряд не змінить економічної політики — інфляція є далі найбільшою турботою

Вашінгтон. — Американський уряд не змінить своєї дотеперішньої економічної політики, сподіваючися, що остаточно вона доведе до стабілізації відносин та до ліквідації тих найбільших лих, якими є інфляція, щорічний бюджетовий дефіцит і дефіцитовий торговельний балянс.

У цьому дусі промовляли президент Джіммі Картер, новий секретар скарбу Вілліям Міллер та новий голова Федеральної Ради Фінансової Резерви Пол Фолкер. Нагоду до їх заяв дало заприсяження у понеділок, 6-го серпня, двох названих найвищих державних урядовців у ділянці народного господарства. Президент заявився знову проти проголошення урядової контролі цін і платень, але залишив добровільне вирішування цих справ хлібодавцями і робітниками з правом підвищування заробітків до 15 відсотків впродовж двох років. Однаково Вілліям Міллер, за фахом бизнесмен, як теж Пол Фолкер, за фахом фінансист-банкір, висловлювалися дуже одверто про інфляцію, яку назвали „раком" американської економіки і явищем „без прецеденту", бо інфляція в ЗСА триває вже 15 років.

Всі три названі державні мужі давали зрозуміти, що хвороба інфляції не настала за теперішнього Уряду і не з його вини, а теперішній Уряд її унаслідив. Вони признавали ситуацію „дуже важкою, але не безвихідною".

Не вважаючи на дуже реалістичне з'ясовування важкої господарської ситуації, загальний тон Президента і обох заприсяжених державних мужів, знавців економіки, був назагал оптимістичний.

МІЖ ЗСА І В'ЄТНАМОМ УСЕ ЩЕ НЕМА НОРМАЛІЗАЦІЇ ВІДНОСИН

Ганой. — Після того, як у 1975 р. американська інтервенція у В'єтнамі скінчилася невдачею і комуністичний Північний В'єтнам перейняв „з'єднання" з Південним В'єтнамом з одночасним заведенням там комуністичного режиму, ЗСА, припинивши свій спротив проти членства В'єтнаму в Об'єднаних Націях, вступили у переговори з комуністичним в'єтнамським урядом про нормалізацію відносин.

Речник в'єтнамського уряду з титулом секретаря закордонних справ, Нгуєн Ка Тач, який плавко володіє англійською мовою, донедавна вів ті переговори з американським урядом у Вашінгтоні, але тепер вернувшися до Ганою, скаржився в інтерв'ю з представником газети „Ню Йорк Таймс", що хоча устійнено всі точки домовлення, ЗСА не виконали того домовлення. Він закинув Америці, що вона відтягає нормалізацію відносин з В'єтнамом, поставивши на перше місце свої добрі взаємини з Китаєм.

Речник Державного департаменту заперечив, наче би відношення ЗСА до Пекіну грало в цій справі якусь ролю, але признав, що справа нормалізації відносин з В'єтнамом затяглась в наслідок проблеми масових втікачів із В'єтнаму, збройної інтервенції В'єтнаму в Камбоджі і китайсько-в'єтнамської війни.

Ка Тач скаржився, що у В'єтнамі панує гостра господарська криза, яка погрожує голодом всьому 47-мільйоновому населенню та що вільний світ висловлює велике співчуття втікачам з В'єтнаму, але ставиться байдуже до винищення мільйонів людей попереднім режимом Камбоджі, що його підтримував Пекін та не цікавиться загрозою голоду у самому В'єтнамі.

Пекін обвинувачує Москву і Ганой за байдужість до справи втікачів

Пекін. — Пресове агенство Ройтерса інформує, що уряд Китайської Народної Республіки обвинуватив В'єтнамську Народну Республіку і Совєтський Союз за байдужість до справи втікачів в Індокитаю. Лідери Китаю назвали В'єтнам і Совєтський Союз державами, у яких панує система „нелюдяности", „варварства" і „безмилосердя" і тому вони, — на думку керівників червоного Китаю, — не беруть участи у розв'язці наболілого питання втікачів, переважно з В'єтнаму і Камбоджі.

Офіційне урядове пресове агенство КНР закинуло Москві і Ганоєві, що вони дуже багато пишуть про трагедію „людей на човнах" і критикують міжнародні заходи рятування цих людей, але самі нічогісінько не роблять, щоб тим людям допомогти матеріяльно чи іншим способом. Під теперішню пору, — твердить китайське агенство „Гсінгуа", — американські, британські, французькі, італійські, західньонімецькі, норвезькі, голляндські й інші кораблі підбирають на морях утікачів, але кораблі Совєтського Союзу (біля 80 одиниць), які теж находяться на тих водах, взагалі не звертають на цю рятункову акцію уваги, так, як би для них ця проблема не існувала. „Де ще можна зустріти таку форму „гуманізму", яка дозволяє людям, в тому числі дітям і жінкам, гинути на очах світу", — запитує із сарказмом китайське агенство.

Китайські джерела стверджують, що відношення СССР і В'єтнаму до справи втікачів є не тільки немилосердним, але також варварським і нелюдяним. Ця „холоднокровність" обидвох держав викликає не тільки відразу, але також осуд у світі, — кажуть китайські лідери.

Тим часом представник в'єтнамського уряду Фан Гієн виступив з власним обвинуваченням проти Китайської Народної Республіки і З'єднаних Стейтів Америки, які, мовляв, займаються „дискредитацією" В'єтнаму, використовуючи для цього проблему втікачів. Радіо Ганой передало промову Гієна, у якій він, зупиняючись довше над справою відбутої в Женеві конференції для втікачів, намагається обвинувачувати ЗСА і КНР за спробу перетворити конференцію на „політичний трибунал", який засуджував би закордонну політику В'єтнаму. Гієн виступив із безпідставним закидом проти ЗСА і КНР, що вони бажають „послабити, а потім заатакувати В'єтнам.

У КИЄВІ ЗАКРИЛИ УКРАЇНСЬКУ ШКОЛУ Ч.92

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — Сюди дісталася вістка, що в Києві закрили одну з небагатьох — середню школу ч.92 ім. І. Франка, у якій велось навчання українською мовою.

Середня школа ч.92 — це історична українська гімназія Галагана, колишня Колеґія Павла Галагана, заснована українським меценатом Григорієм Галаганом у 1871 році у пам'ять померлого сина. Школа ця була відома тим, що у ній було виховано багато української національно-свідомої інтелігенції. Для відзначення перебування у ній І. Франка у 1885-86 роках її згодом названо іменем письменника.

Середня школа ч.92 була положена недалеко будинку Спілки Письменників України і в ній навчалося багато дітей українських письменників. Деякий час у цій школі працювала учителькою дружина українського композитора, теперішнього політв'язня Вадима Смогителя.

З кінцем 1976 року у старшій клясі вибухла пожежа. На виклик не прибула протипожежна охорона, що примусило дітей тікати почерез вікна. Згідно з одержаною вісткою в часі пожежи були теж жертви.

Офіційної версії закриття школи не вдалося одержати. Зате з Києва повідомляють, що закриття цієї української школи і переведення українських дітей до різних російськомовних шкіл є черговим доказом русифікаційної політики совєтської влади в Україні.

ВІРШІ ПРИСВЯЧЕНІ В. ІВАСЮКОВІ — В УКРАЇНСЬКОМУ САМВИДАВІ

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — Сюди дісталися додаткові інформації про події у Львові після смерти В. Івасюка, замордованого агентами КҐБ.

Після похоронів композитора, автора „Червоної рути", протягом кількох тижнів на його могилі збиралося по кількасот осіб. Відважніші з-поміж зібраних виголошували промови у його пам'ять, читали вірші йому присвячені, співали пісень.

У ніч з 4-го на 5-го червня невідомі особи (підозрівають, що це були агенти КҐБ) підпалили могилу В. Івасюка, на якій були його портрети і багато квітів. На наступний день могила була знову покрита великою кількістю нових вінків і свіжих квітів.

Користаючи з великої кількости людей над могилою В. Івасюка, після цієї спроби, до зібраних промовляли члени київської Української Гельсінкської Групи В. Стрільців і В. Січко. Повернувшись в Івано-Франківськ, обидвох членів групи викликано до КҐБ, де вони одержали чергове попередження — припинити свою діяльність, інакше вони опиняться у тюрмі.

Сюди дісталися деякі вірші, зложені над могилою В. Івасюка, які поширені вже в українському самвидаві. Нижче друкуємо кілька з цих віршів, які дісталися на Захід шляхами українського самвидаву.

МАТЕРІ

Не сумуй рідна мамо
Не сумуй, не журись
То прийшов його час.
Наш Володя живий.
Він живе серед нас.
Його устами ми співаєм
Його українські пісні.
Бо його серце увірвалось
На його тридцятій весні.
Спасибі брате за Твою
жагучу муку
На рідній українській землі
І тепер Твою
„Червону руту"
Співати будуть солов'ї.

ПРАВДА

Спить Володя у могилі
Наче квітка мила
Плаче батько, плаче мати
І вся Україна.
Ти родився нам на славу
А вбивцям на муку
Ми завжди співати будем
Про Твою „Червону руту".
Спочиваєш тепер брате
Тихо в домовині
Буде жити Твоя пісня
Вічно на Вкраїні.

Плачуть люди, плаче мати
І плакати буде
Но вбивцям проклятим
Прощення не буде.

Від нас назавжди Ти пішов
В ясну весняну днину
Великий дар з собою взяв
Ти в ту домовину.

Спиш спокійно Ти в могилі
Здається все це у вісні.
Встань, скажи нам Володю
Хто тепер нам напише пісні.

Гомоніла Твоя пісня
Гучною струною
В кожнім серці відбивалась
Чистою луною.

Спочиваєш Ти тепер
Тихо в домовині
Та збудили пісні Твої
Думки на Вкраїні.

Щоб між нами не згасло
Проміння вечнє
На сторожі Ти поставив
Свою пісню вічну.

Інші вірші присвячені В. Івасюкові будуть опубліковані в наступному випуску часопису „Смолоскип".

Олександер Слободяник виступає на американських музичних фестивалях

Ню Йорк (Р.С.). — У днях 10-го та 11-го серпня виступить у Ню Йорку славний піяніст Олександер Слободяник в рамках фестивалю „У більшості Моцарт" („Mostly Mozart").

Це вперше в історії цього престижевого фестивалю український соліст виконуватиме Моцарта фортепіяновий концерт Б-дур (К-450) з оркестрою фестивалю. Концерти відбуваються в Лінкольн Сентер в Авери Фішер Голл. Початок о год. 8-ій. Перед кожним концертом слухачі мають нагоду почути солістів індивідуально о год. 7-ій.

Крім цього Олександер Слободяник уже виступав 2-го серпня із Міннеапольською симфонічною оркестрою під диригентурою Станіслава Скровачевського в Оркестра Голл в Міннеаполісі, а 6-го грав власний речиталь в Мерилендському університеті в Коледж Парку, М. Д.

14-го серпня він запрошений, як соліст на виступи із Лос Анджелес Філгармонічною оркестрою, що відбудеться у славній Голівуд Бовль

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Голокавст", Бабин яр і дві мірки

Думка про „остаточну розв'язку" жидівської проблеми шляхом фізичного винищення — розстрілами, загином у газових камерах чи спаленням у спеціяльних для цієї цілі збудованих масових крематоріях, — така думка могла зродитися тільки в умах божевільних злочинців-садистів, як Адольф Гітлер і його опричники. Жидівський нарід пережив рідку в історії людства мартирологію.

Проте нацистський режим із його теорією вищости нордійської раси та вищости німецького народу над усіми іншими расами і народами світу, поводився жорстоко в усіх окупованих німцями країнах під час Другої світової війни. З осовливим презирством німецькі окупаційні власті ставилися до слов'янських народів,яким відмовлювано пра 3 особливимкультуру, не то політичну свободу. Вони, німецькі „юберменші", винищували провідну інтеліґентну верству всіх слов'янських народів в окупованих ними країнах. Адже першим ділом нацистів у Кракові було виарештування і заслання до кацету в Освєнцімі всіх професорів Ягайлонського університету. Ерік Кох перевів криваву розправу з українською інтелігентською верхівкою у Крем'янці, Рівному і на цілій Волині, — відомий погром української культури на Наддніпрянській Україні. В усіх окупованих країнах засновувано концентраційні табори, які насправді були таборами смерти, бо тільки одиницям пощастило пережити їх.

Одним із таких центрів масового фізичного винищування мужчин, жінок і дітей був табір смерти в Бабиному ярі біля Києва. Найбільше винищено там жидів — одні показують цифру 70,000, інші — 120,000.

Найповажнішим і найбільш авторитетним автором, що залишив по собі документальний твір про той страхітливий табір, був недавно на 49 році життя померлий у Лондоні російський письменник-дисидент Анатолій Кузнєцов, автор перекладеної на різні мови світу першорядної книги „Бабин яр". У тому творі, до якого автор збирав матеріяли серед невірогідних трудних і небезпечних умовин за німецької окупації і після того за большевицького режиму, сказано, між іншим, що німці почали забирати до табору в Бабиному ярі українців і інших. На іншому місці сказано, що перед війною було в Києві 900,000 населення, а в часі її закінчення залишилося 180,000 осіб. Припускають, що в Бабиному ярі загинуло більше, як 180,000 людей. Виходить, що не-жидів загинуло там більше.

Анатолій Кузнєцов — росіянин (мати була українка), — він гуманіст і ставиться об'єктивно і толерантно до всіх народів, включно з українцями, та, очевидно, таврує як найбільше варварство і дикунство масове винищування жидів. Алеж власне завдяки своєму об'єктивізмові і свідомості, що його книжка — це наче науково-історичний документ — стверджує історичну правду, що в Бабиному ярі похоронено також тисячі-десятки тисяч не-жидів, в першу чергу українців. Надзвичайно цікаво, що Анатолій Кузнєцов подає трагічну вістку, що між вивезеними туди, вбитими і спаленими були також голова українських письменників в Києві, відома поетеса Олена Теліга та редактор „Українського Слова" у Києві Іван Рогач, — як теж їхні співробітники.

Тим часом видатні діячі жидівського суспільства у світі, зокрема в Америці, виявляють неначе якусь дивну і незрозумілу тенденцію монополізувати ту страхітливу могилу в Бабиному ярі виключно для себе, — ніби там загинули тільки жиди, — ніби німці знущалися і винищували тільки жидів. Президент Картер празначив окрему Комісію для підготови здвигнення жертвам, похороненим теж у Бабиному ярі,окремого пам'ятника. Десять членів тієї Комісії, майже самі жидівські діячі — в усякому разі не було там ні одного американського громадянина українського роду — разом із своїми дорадниками і службовиками, поїхали на могилу у Бабиному ярі. Вони обурювалися, що на пам'ятнику на тій могилі видніє напис українською мовою з присвятою всім похороненим там, без окремої згадки про жидів. Та делегація привезла зі собою вінок, щоб покласти його на могилі. Але на стрічці того вінка був напис чотирма мовами — англійською, жидівською, російською і гебрайською — тільки не було напису мовою українською, дармащо Бабин яр лежить на території України і що в Бабиному ярі похоронені теж жертви-українці.

Це яскравий приклад такого помилкового підходу жидівських керівних кіл в ЗСА, який дуже ускладнює і утруднює створення спільного — обом нашим народам необхідного фронту в боротьбі проти большевицького режиму та в змаганні до згідливого і мирного співжиття українців і жидів в майбутньому. Це цікавий приклад на „дві мірки".

В'єтнам признається, що у війні проти ЗСА таки боролися китайці

Пекін. — Пресові агентства інформують, що в'єтнамська газета „Нан Дан" з 5-го серпня ц. р. признала, що під час в'єтнамскої війни, починаючи від 1964 і аж до 1971 рр. Китайська Народна Республіка вислала була на допомогу Ганоєві 300.000 китайських вояків, які допомагали в'єтнамській армії і партизанам боротися проти військ Південного В'єтнаму і З'єднаних Стейтів Америки. Крім того, Пекін систематично висилав до В'єтнаму кораблі, літаки і зброю різного роду. В'єтнамська урядова газета однак підкреслює, що, не зважаючи на попередню допомогу, Пекін не має права тепер впливати на в'єтнамську закордонну чи внутрішню політику. Газета криякує китайських лідерів за те, що вони думали, що Китай може „купити своїми вояками льояльність В'єтнаму до КНР".

Як вже інформовано, китайські чинники, які беруть участь у переговорах з в'єтнамськими представниками у справі замирення поміж цими двома комуністичними країнами, вже раніше виявили цю, досі приховану, справу китайської участи у в'єтнамській війні, намагаючись доказати свою доброзичливість у відношенні до Ганою і то не тільки тепер, але також в минулому. Хоча в'єтнамці спершу твердили, що допомога Китаю була мала, то виходить, що біля 1,000 китайських вояків загинуло у цій війні. Китайці також підтвердили, що вони подарували в'єтнамцям 2 мільйони рушниць, 37,000 гармат, 179 літаків різного типу і 145 кораблів. Пекін твердить, що китайських вояків не посилали до південної частини В'єтнаму, мабуть побоюючись щоб ця справа не стала голосною і не викликала міжнародного ускладнення.

Михайло Ільків

ХАОТИЧНІСТЬ В ЕКОНОМІЦІ

Ідея деколонізації, що прибрала реального змісту в деяких частинах нашої землі, й створення самостійних держав на тих територіях після Другої світової війни внесли багато змін у різні галузі суспільного життя. Найбільше це зауважуємо в економічних системах західньопромислових країн, які недавно ще домінували над земними багатствами тих країв. Невпорядковане економічне плянування, через брак господарських сирівців, кружляє вже довгі роки. Це відчувається в щоденних життєвих умовинах людей та їх потребах, які непроглядно стають частиною життя сучасної людини.

До хаотичних справ в економіці слід зачислити період стаґнації в народних господарствах. Економічне плянування, яке не покриває потреб ринку. Малі бюджетові рубрики на нові винаходи. Висока інфляція і ніхто немає на неї відповіді. Безробіття досить високе, мимо господарського поступу в останніх роках. Цікаво відзначити, що економісти-експерти не тільки що не проявляють ініціятиви, але і не мають розв'язки для тих справ. Цим проблемам була присвячена вершинна економічна конференція, що відбулася в червні цього року в Токіо, Японія. Учасниками нарад були: ЗСА, Англія, Італія, Канада, Японія, Франція і Західня Німеччина. На порядку нарад були справи: компромісова розв'язка енерґетичної проблеми, зменшення експорту нафти, інфляція і рецесія.

Не улягає сумніву, що без належної розв'язки справи енергії не можна думати про господарський поступ у світі. Нафтова криза, що триває вже довгі роки, замість поліпшуватися, погіршується, Тепер, на наших очах, переконуємося, що є брак бензини. Хоч статистика доказує, що брак палива не є вірним, і що ця криза була штучно викликана. Такі висновки можна зробити на підставі того, що імпорт нафти був такий самий, як в минулому році в тому самому часі, завдяки ощадностям консумція нафти зменшилася, при тому рафінерії збільшили продукцію палива. Одначе, мимо наведених причин, фактично брак нафти був і його спричинили шофери вдержуючи постійно повні баки бензини, і те, що ЗСА доставляли нафту деяким заграничним країнам. Мимо всього, нафтову кризу в засаді спричинила зміна управління в Ірані, що причинилася до стагнації народного господарства країни, в тому числі експорту нафти. З такої господарської коньюктури скористалася Організація Продуцентів і Експортерів Нафти (ОПЕК) і підвищила ціну на нафтові вибори 24 відсотки. Безперечно, що це поглибить ще більше інфляцію, і приспішить рецесію.

У такій ситуації Президент ЗСА в промові до американського народу 15-го липня 1979 року проголосив незалежний енергетичний плян країни на довгу мету. Він закликав нарід до ще більших ощадностей палива, зменшення імпорту нафти, і створив окремий орган для сприяння продукції синтетичного палива.

Немає сумніву, що інфляція і рецесія це „вороги" число один не тільки в економіці промислових країн, але також для кожної працюючої людини, тому їх треба конечно розв'язати. Зрозуміло, що розв'язувати ці проблеми можна тільки спільними силами урядів промислових країн, підприємців, робітників і громадянства. З усіх сторін мусить бути бажання і жертвенність рівномірно розподілена для осягнення цілі. Наприклад, збалянсування державних бюджетів можна осягнути через більше раціональне плянування програм. Комерсанти повинні старатися вдержати ще більше стабільні ціни на товари, головно в заграничній торгівлі. Робітництво повинно триматися стандартної підвишки заробітків. Отже, вина впадає на уряди, промисловців і робітників за хаотичність в економіці, одначе принципова відповідальність лежить на споживачах. Якщо б вони сповільнили закупи, то це могло б відвернути цілу ситуацію.

Другою важливою проблемою, про яку щораз більше голосів підноситься — це рецесія. Економісти експерти цієї ділянки передбачають 1,1 відсотка зниження гуртової продукції й 4,4 відсотка промислових виборів в кінці цього року. Великого зниження в продукції зазнає автова промисловість. Видатки на устаткування в підприємствах знижається на 6 відсотків, а дохід підприємців зменшиться біля 10 відсотків. Ці статистичні дані вказують, що безробіття буде зростати й вагатиметься поміж 7-8 відсотків. Індекс цін на товари, головно першої потреби, буде також зростати, передбачають економісти. З того можна зробити висновок, що економічні новини не є надто заохочуючі. Але західні демократії — Англія, ЗСА, Франція, скандинавські країни та інші — на господарському відтинку завжди співпрацювали і спільно розв'язували різні складні проблеми. Тому, можна сподіватися, що вони також з сьогоднішньої хаотичности в економіці поробльть позитивні висновки.

М. Вировий

ПРОБЛЕМИ Й ПОТРЕБИ ПІВДЕННОЇ АМЕРИКИ

Держави Південної Америки знаходяться під сучасну пору в спеціяльних та вийняткових обставинах, сповнені різними проблемами та потребами, які наявно вимагають надзвичайних зусиль, щоб вдержати рівновагу складних політично-економічних відносин. Загально майже всі ці держави перебувають під проводом „військовиків", бо всі фактичні і виборні президенти це генерали, з яких деякі користуються диктаторськими привілеями на протязі вже десятків років.

Деякі з тих держав — як Бразилія та Арґентина — мають величезні простори землі та вивіновані вони великими природними й мінеральними багацтвами, але всі вони мають всякого роду економічні труднощі в розбудові свого державного життя. Важними проблемами більшости держав Південної Америки це пограничні спори, що їх мають Арґентина і Англія, які ведуть спір за острови Мальвінас, чи знову Чіле і Болівія, яка домагається „коридору", щоб мати доступ до моря, до Тихого океану, як це вона мала раніше, але Чіле забрала ці території силою. Помітним одначе є той факт, що ці спори ведуться „пацифістичним" способом — шукаючи розв'язки не війною, а переговорами при посередництві Ватикану чи Об'єднаних Націй, які дипломатичною дорогою шукають відповідної розв'язки.

До важливих проблем таких держав як Бразилія, Арґентина, Параґвай та Уруґвай можна вважати також пляни побудови гребель на річках, які творять природну границю поміж поодинокими державами і проєкти таких гребель і пляни побудови великих „гідростанцій", які мали б будуватися за згодою й коштом сусідніх зі собою держав, які не мають на це потрібних фондів, а намагаються дістати на це позику в долярах на довгоречинцеві сплати. В тих справах ведуться вже кількалітні переговори, які видвигають всякого роду спори та труднощі відносно розподілу заводнених просторів землі та відносно зобов'язань для закупівлі „турбін" та електричних проводів. Для розв'язки цих проблем покликано до життя кілька міжнародних комісій і треба сподіватися, що вони знайдуть вдалу розв'язку, яка дасть заінтересованим платежну користь та потрібне скріплення.

Основні проблеми головніших держав Південної Америки — це набуття фондів, це необхідність одержати довгоречинцеві позички для переведення не лише побудови вищезгаданих „гідростанцій", але також повести розбудову міжнародних „автострад", які уможливили б всякого роду міжнародну комунікацію та поширили б можливості туризму, який рівнож їм потрібний та поплатний. Фонди потрібні також на розбудову та видобування різних мінеральних багацтв, а навіть на розбудову рільництва, щоб належно використовувати великі простори родючої землі, яка дотепер стоїть пусткою, бо вона не заселена та немає потрібних засобів комунікації, наводнення, забезпечення кредиту та можливостей експорту.

Другою важливою потребою головніших країв Південної Америки це приплив нової еміграції, щоби заселювати великі простори їхньої родючої землі та розбудовувати рільництво, яке має далекойдучі можливості, що теж піднесе добробут населення та престиж поодиноких держав.

Загально можна твердити, що теперішній економічний стан більшости держав Південної Америки є зовсім незвичайний, а брак кредитів і постійна інфляція збільшують нестабільність валюти, вартість якої постійно обнижується і в деяких державах всі фінансові операції переводяться на „базі" доляра, який уважається „твердою валютою", незважаючи на те, що і його вартість також обнижується.

На закінчення слід зазначити, що в краях Південної Америки живе понад 400 тисяч громадян українського походження, які також живуть у скрутних економічних обставинах, бо існуюча в цих державах „хронічна інфляція" залишає від'ємні наслідки в їхньому житті, — і поодинокі українські скупчення докладають усіх можливих зусиль, щоби зберегти свою національну індивідуальність, шукаючи всіх можливостей розбудови, бо відносини не дуже сприятливі, головно для вдержання своєї преси, яка терпить у наслідок інфляції та економічної скрути, що їх переживає більшість південноамериканських держав.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

„ЧОРНІ ДІРИ", ПУЛЬСАРИ ТА КВАЗАРИ

Приблизно 15 більйонів літ тому, Всесвіт був пустий, без галяктик, без зір, без плянет, без життя і без світла. Довкола царила бездонна темнота, сповнена водня і гелію. І нежданно струснула довкілля експльозія пилових хмар, позначена появою титанічного вогню, кволим грюкотом в коридорах часу та інкарнацією нового Всесвіту. Так окреслює астрономія народження нашого космосу, яке сучасна наука називає теорією „Биг Бенг" (Великого Зудару).

Щойно 50 літ тому вдалося людині піднести на товщину мізинного пальця занавісу цього космосу та заглянути до його таємних домен. Людиною, яка піднесла цю завісу був американський астроном Едвин Габбл, який відкрив вперше перед очима людини чарівне царство, не заторкнене досі людським оком та не збагнене навіть в його найбільше фантазійних снах.

У тому царстві народжуються та вмирають зорі в осяйних спалахах, що линуть в простір більйони світляних років, в якому одна ложка матерії дорівнюється тягареві 200 мільйонів слонів, а „чорні діри" всмоктують в себе космічну матерію та світло зі силою найпотужнішого пилососа. Едвин Габбл відкрив, що мряковинні місця на телескопних світлинах, які астрономи вважали досі скупченням космічних газів, становлять в дійсності скупчення зір поза нашою ґалактикою.

Сьогодні, ми знаємо, що у Вселенній стільки галяктик як стеблин на зеленій леваді, а їх приблизне число дорівнюється 100 більйонів.

Щоб уявити собі неймовірну величину космосу, учені придумали космічну міру світляного року, що становить відстань, яку проходить світло на протязі одного року, а яка дорівнюється 946 трильйонів миль. Це без сумніву майже фантастична відстань. Щоб дати,проте, читачам уявлення про величину космосу, вистане згадати, що відстань найближчої зорі від нашої плянети дорівнюється 4.5 світляних літ, а відстань до найдальше положеної ґалактики — 10 більйонів світляних літ.

Але найцікавіше те, що всупереч доцьогочасному поглядові, наша Вселенна не стоїть на місці, але постійно поширюється. Усі ґалактики, включно з нашим „Чумацьким шляхом" віддалюються від себе зі скорістю пропорційною до їх взаємної відстані. Цей пошир Вселенної, це вислід експльозії „Великого Зудару". Це, так би мовити, сценар астрономічної революції, дійовою особою якої стала нова ділянка знання — астрофізика.

При допомозі оптичного інструменту, що має назву спектроскопу, астроном має змогу відокремити коливання окремих складників зоряного світла та відчитати з них: температуру, густоту, тиск, хемічний склад, скорість обороту та силу магнетичного поля майже кожної зорі.

У 1932 р. народилася нова ділянка астрономії — радіо-астрономія, що дає змогу науковцям проводити аналізу: світляних та радіяційних променів. Декілька літ пізніше учені відкрили, що малесенький кришталь германію, охолоджений до безглядної температури, та вміщений в літаку, ракеті, або сателіті, може переловити цілу гаму теплових (інфрачервоних) променів.

Останнім осягом астрономії, це можливість перелову променів —х, а навіть дуже коротких електромагнетичних хвиль, що дають змогу астрономам провести аналізи зір при допомозі не одної, а багатьох інформацій.

І саме, ті нові джерела інформацій змінили докорінно наш погляд на структуру та зміст космосу, згадати хоч би, найдальше віддалені від нас небесні об'єкти — квазари, з яких досі зідентифіковано приблизно 350 на відстані 8 більйонів світляних літ. Вони величиною кількакратно більші за нашу соняшну систему, але найцікавіше те, що натуга їх світла періодично змінюється.

Їх астрономічне віддалення становить доказ їх фантастично великої енергії емісії. Обраховано,що деякі квазари вирощують більше енергії від енергії 100 великих ґалактик. Пересічно кожний квазар висилає в простір, в одній секунді, енергію, що нею можна б покрити електричне запотребування нашої плянети протягом 5 більйонів літ.

Астрономи не всилі вияснити джерела тієї потужної енергії. Деякі вважають, що це або обвал ґравітаційної енергії, або анігіляція матерії в зутику з антиматерією.

Ще в 1930 році американський, атомний фізик Роберт Оппенгаймер передбачив, що розпад великої зорі, кількакратно більшої за наше сонце, може виростити нове небесне тіло, величиною 10 миль в промірі та неймовірно великої ґравітації, спроможній розчавити свої атоми, залишаючи лиш їх ядрові частини — невтрони.

У 1967 році астрономи потвердили існування таких зір та назвали їх

(Продовження на ст. 3)

С. Вожаківський

ПРО ТАБІР ГАЙДЕНАВ У ЗВ'ЯЗКУ ЗІ З'ЇЗДОМ ГІМНАЗИСТІВ

[2]

На початку таборового організаційного життя культурно-освітнім референтом був М. Сердюк, який згодом виїхав до американської зони. Після нього став проф. Г. Яловий, а заступником обох їх був С. Вожаківський, якому належали справи академій, інформацій, молоді. Культурною працею при театрі керував досвідчений мистець Харківського театру п. Тамарченко (вже не живе), який організував досить гарний хор, драмгурток, клясичний балет, яким керувала п. Марина Мілан, прима-балерина Київської опери, до речі тут зазначити, що це дочка Нарбута, автора спроєктованого Державного Герба-Тризуба. Провідною особою в театрі, як солістка хору і головна артистка, була п-і Дубовська. Незрівняно великим вкладом в образотворче мистецтво була майстерня, душею якої був мистець Київської опери Вадим Доброліж, який, при цьому варто згадати, вклав змістовно проєкт сумівської емблеми, прапору та відзнак, що й тепер користається сумівська організація (затверджено сумівським конгресом). З ініціятиви культурно-освітньої референтури було створено рельєфний Державний Герб України та рельєфну мапу України в розмірах 5 х 6 метрів, виконавцями були мистці Доброліж, Березовський, Полєвий. Ці високоякісні й великі праці знаходяться в Канадійському музеї.

Задумом проводу таборових патріотів та спільно з комендантом табору п. Дроздовським було створено гуманістичну українську гімназію ім. Тараса Григоровича Шевченка. Ідея організації гімназії здійснилася завдяки того, що в таборі Гайденав виявилися висококваліфіковані викладачі та бажаюча вчитися молодь (біля 250). Директорами були: Л. Бачинський та що вже відійшли на вічний спочинок: Лисяк, о. С. Молчанівський та І. Марченко. Крім вище згаданих осіб, професорами гімназії були: катехити о. Побігушка, о. Губаржевський, о. Могучий, о. Потулицький, о. Притуляк (всі вже спочили), професори В. Давиденко, Брилинський, п-і Молчанівська, Гаврилів, В. Лорченко, які відійшли на вічний спокій, та нині проживаючі в різних місцевостях М. Димчишин, Гаєцький, Василик, С. Вожаківський, Г. Черінь, М. Вожаківська, Кокот, Зуб, Жмуркевич. При гімназії існували виховні гуртки: хоровий, драмгурток, літературний гурток, гурток журналістики, відбувався педагогічний курс для випускників, та завдяки зрозумінню інспектора освіти п. Баб'яка існував Ю-СУМ. Найбільш активними серед студенства були Б. Тодорів, М. Данкевич, Михайлишин, І. Л-чко, М. Корнага. Так само існував літературний гурток, членами якого були В. Давиденко, о. Побігушка, о. Губаржевський та інші. Цей гурток видав три числа, на високому літературному рівні, журналу „В похід".

Так само слід відзначити, що при таборі існувала початкова школа, директором був, нині вже покійний, п. Іваськів, а вчителями подружжя Юськевичів, І. Юрченко, Несвячена, Уласевич. Школа охоплювала до 180 дітей.

Доброю славою проявила себе організована музична школа, директором її була п-і Марченко, а вчителями: п-і Доброліж, п. Карпевич, п-і Помірко. Медичний пункт очолив д-р Онуфрик, д-р Свідерський, сестра Кейс В.

Справа дальшої еміграції до ЗСА, Південної Америки, Австралії, Франції поставила питання набуття різних професій, що й спонукало організувати Народний Університет ім.українського філософа Г. Сковороди. В цій ділянці проявила ініціятиву націоналістична організація через культурно-освітню референтуру. Директором школи став проф. В. Лорченко. Лекції читались в ділянках механіки, телефону, телеграфу, шоферства, токарства, столярства, городництва, бжільництва, шевства, кравецтва, електротехніки, математики, фізики, будівництва, англійської і французької мов. Студентів-слухачів начислялось до 500 осіб.

Таборова рада охоче підтримала ініціятиву п. Дроздовського в питанні організації таборової друкарні з назвою „Заграва". В цій друкарні були машини: різальна, лінотип, мала й велика друкарка та відділ переплетні. В цій друкарні друкувались підручники для початкових шкіл, молитовники для греко-католицької та православної церков, часопис „Луна", Церковний Православний Вісник, твори Котляревського „Енеїда", Кізка — „На віки твій", М. Ситника — „Відлітають птиці", словник українсько- еспанський, „Порадники в дорогу". орган (часопис) Краєвого Комітету СУМу англійської зони „Соборник" і вже згадуваний журнал „В похід".

Кожного року відбувались вибори Таборової Управи на засаді демократичного принципу. Виставлялись списки кандидатів до управи від бандерівців, гетьманців й інших організацій. Список від націоналістів завжди діставав більшість голосів, хоча у цих списках включалися українці інших політичних переконань. Пан Дроздовський був завжди бажаним комендантом табору й обирався на коменданта одноголосно. У зв'язку з виїздом його в іншу місцевість, комендантом табору було обрано п. Гусаря, учасника визвольних змагань, ветеренарного лікаря. Св. п. д-р Помірко, який поряд з Матієвим був також невсипущим трудівником табору. При Таборовій раді активними були парохи обох віровизнань, М. Луцький, С, Іллюк, о. Молчанівський, І. Марченко, В. Матіїв та інші. При Таборовій раді існували референтури: харчова, постачання, культурно-освітня, реєстраційна та таборовий суд чести й пошта; майстерні — механічна, столярська, шевська, кравецька.

Добре проявила себе жіноча організація „Союз Українок", головою якої була п-і Онуфрик, а згодом п-і Л. Луцька. Союз Українок займався добродійною справою, який користався в таборі авторитетом, голова завжди була учасницею нарад Таборової ради. Крім того, в червні 1946 року організавався осередок СУМу, першим головою став Микола Твардовський. Цікаву працю проводив СУМ (було біля 240 членів), яка проявлялася у вивченні військової справи. Та такий вишкіл проіснував недовго, бо англійська влада вбачала в ньому протисовєтську збройну підготовку.

(Закінчення на стор. 3)

„ЧОРНІ ДІРИ", ПУЛЬСАРИ...

(Закінчення зі стор. 2)

пульсарами (від циклічних спалахів, що в формі радіяційної енергії доходять до нашої плянети). Ця радіяція проходить з докладністю годинника, в часі від 4-ох до 30 секунд. Досі відкрито біля 100 невтронних зір, питома вага яких переходить межі людського уявлення. Чайна ложка тієї матерії важитиме на поверхні землі приблизно один більйон тонн.

Але невтронна зброя (пульсар) становить, проте, рекорду тягару в космосі. Цей рекорд належить концентрації матерії, по розпаді величезної зорі, що її астрономи називають „Чорною дірою". Вона становить межову концентрацію матерії, що її передбачив Айштайн у своїй теорії відносности. Її прийняв весь науковий світ, як теоретичну необхідність, яку щойно недавно потвердили рентгенівські телескопи, вміщені в дослідних ракетах та сателітах.

Виявляється, що у висліді обвалу зорі, в її старшому віці та шаленого тиску матерії, її гравітаційна енергія може збільшитися до таких меж, що навіть світло не може крізь неї пройти та стає її в'язнем. Така зоря блисне одним спалахом і більше не можна її побачити навіть найбільшим телескопом. А все ж таки, ця майже фантастична зоря має потужний вплив на рух дооколишніх космічних тіл і становить тому найбільш містерійний та контроверсійний об'єкт нашої Вселенної.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Заповідають Делегатський З'їзд Братства Дивізійників у ЗСА

Філядельфія. (О. Л-ий) — Як інформують із Крайової Управи Братства кол. вояків 1-ої Української Дивізії УНА в ЗСА, 16-ий Крайовий З'їзд Делегатів Братства в ЗСА відбудеться у суботу й неділю, 1-2-го вересня 1979 року (День Праці) на Оселі УБСоюзу „Верховина" в Ґлен Спей, Н. Й.

У програму Крайового Делегатського З'їзду, який почнеться перед полуднем у суботу, 1-го вересня, входитимуть звіти уступаючої Крайової Управи Братства в ЗСА із виконаної дворічної праці, аналіза діяльности, намічення плянів праці на будуче, видавничі справи Братства, вибір нової Крайової Управи на дворічну каденцію, схвалення відповідних резолюцій тощо. Президію Крайової Управи Братства в ЗСА з її осідком у Філядельфії очолюють у цій каденції мгр Богдан Артимишин-голова, Ярослав Палатайко-секретар та Михайло Гись-скарбник.

Як і попередніми роками, при нагоді Делегатського З'їзду, відбудеться також традиційна товариська Дивізійна Зустріч, господарем якої є нюйоркська Станиця Дивізійників. У програмі товариської Зустрічі буде вечером у суботу, 1-го вересня традиційна дивізійна забава, а в неділю 2-го вересня організована участь у Богослуженнях та по полудні концерт для громадянства із відповідною мистецькою програмою.

Точніші подробиці програми З'їзду та Зустрічі будуть своєчасно оголошені на сторінках української преси.

Також, Головна Управа Братства кол. вояків 1-ої УД УНА, яку в цій каденції очолює вже вдруге д-р Роман Дражньовський як голова та Роман Гаєцький як секретар і Роман Кобрин як скарбник, інформує, що з ініціятиви Об'єднання б. Вояків Українців у Великій Британії та при співучасти Головної Управи Братства Дивізійників та Братства „Броди-Лев" у Соборі св. Софії в Римі вмуровано пропам'ятну таблицю — „Українським Воякам, що полягли в боротьбі за волю України"

Цю таблицю врочисто посвятять й відслонять під час цьогорічних торжественних відзначень Ювілеїв Їх Блаженства Патріярха Йосифа та 10-річчя Собору св. Софії у Римі в днях 19 до 26-го вересня 1979 року. Головна Управа закликає та заохочує членів Братства взяти численну участь у цих торжествах у Римі в часі від 19 до 26-го вересня ц. р.

Рівночасно Голова Управа Братства інформує, що 6-ий Головний Делегатський З'їзд Братства відбудеться 13-14-го жовтня ц. р. в Торонто, Онт, Канада.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Шевченківський конкурс

Група учасників Шевченківського Конкурсу в Школі Українознавства в Сиракюзах.

Час відзначення пам'яті великого генія українського народу — Тараса Шевченка не пройшов непомітно в українській громаді в Сиракюзах. Із цієї нагоди відбулися цього року два Шевченківські концерти: громадський і шкільний. Після цих концертів, Школа Українознавства ім. Лесі Українки проголосила шевченківський Конкурс для учнів цієї школи. Він і став новою формою відзначення ювілею безсмертного Кобзаря та змобілізував учнів у змаганні за поглиблення відомостей і вмілостей з Шевченкознавства.

Конкурс складався з трьох категорій: малювання — нарисувати ілюстрацію до прочитаного твору Шевченка, або намалювати портрет поета; писання — написати вірш або композицію про Шевченка; декламація — вивчити якнайбільше віршів Шевченка і якнайкраще їх декламувати. До уваги отже бралося кількість і якість.

Конкурс тривав до кінця квітня. У ньому взяло участь 40 учнів і учениць.

З огляду на різний вік учнів, — учасників конкурсу поділено на три групи за таким: 1. від садочка до 5-ої кляси включно з англомовною клясою; 2. від 6-ої до 7-ої кляси; 3. від 9-ої до 11-ої кляси.

Жюрі в складі учительок-організаторок конкурсу — Юлії Шипилявої і Надії Цвях та директора школи д-ра Мирона Ткача нагородило кращі праці учнів.

У першій групі місця здобули: Марко Бачинський (кл. 5) — за рисунок „Хата Шевченка", Оксана Дупляк (кл. 4) — за написаний вірш „На свято Шевченка", Ярослава Дупляк (кл. 5) — за декламації віршів Шевченка.

У другій групі перші місця здобули: Стефан Кохан (кл. 7), Михайло Тарнавський (кл. 7), Наталія Гусак (кл. 7) — усі за нарисовані портрети Шевченка, Аня Прибила (кл. 6) — за написаний вірш про Шевченка, Данило Рудакевич (кл. 7) — за декламацію вірша „Мені однаково".

У третій групі перше місце здобула Романа Прибила (кл. 11) — за портрет Шевченка.

Усі учасники конкурсу отримали відповідні грамоти. Їхні праці виставлялися на кінець конкурсу в школі, а опісля нагороджені праці виставлялись аж до кінця шкільного року в домівці Кредитової Кооперативи „Самопоміч". Цю виставку оглядали-подивляли всі, хто мав причину зайти до українського банку.

З нагоди закінчення шкільного року Т-во „Рідна Школа" обдарувала переможців конкурсу скромними, але гарними дарунками. З приємністю треба відмітити, що названий конкурс завершився повним успіхом.

Відзначення Шевченківських роковин знайшло в нашій школі повну форму, яка оправдала сподівання організаторів і яку ще більш успішно можна буде наслідувати у майбутньому.

Мгр Микола Дупляк

ЗСА ВІДКЛАДАЮТЬ...

(Закінчення зі стор. 1)

ців на вакації 3-го серпня ц. р. і то без вичікування на рішення Москви. Коли, однак, речники уряду розпочали розмови на цю тему з представниками Сенату і Палати Репрезентантів, то показалось, що Конгрес зайнятий тепер енергетичною проблемою і не має часу займатися цією справою. Більше того, конгресмен Чарльс Ванік, демократ з Огайо, який очолює важливу підкомісію у Комісії способів і засобів, заявив, що він не бажав би розглядати справи надання згаданого статуса для Китаю без подібного статусу для СССР. Крім того, Ванік підкреслив, що він вважав би 50,000 жидівських емігрантів річно „задовільним запевненням" вільної еміграції.

Як виглядає, уряд ЗСА не мав великого вибору і був поставлений перед альтернативою: йти за пропозицією Ваніка, або відкласти цю справу на пізніше. Справа скомплікована, бо віцепрезидент Волтер Мондейл вибирається незабаром до КНР, як особистий репрезентант президента Джіммі Картера. Тому Мондейл зустрівся минулої п'ятниці з репрезентантами китайської амбасади у Вашінгтоні, щоб обговорити з ними справи подорожі. При тій нагоді він намагався пояснити китайцям справу відкладення надання статусу упривілейованої держави, вказуючи на перевантаженість Конгресу працею.

ПРО ТАБІР ГАЙДЕНАВ У ЗВ'ЯЗКУ ЗІ З'ЇЗДОМ ГІМНАЗИСТІВ

(Продовження зі стор. 2)

Пластова організація, яка ще існувала в Галичині, мала свої традиції й певну наснагу в молоді, відновила свою діяльність у таборі й показала прикладні зразки у вихованні молоді, організаторами якої були пп. Жмуркевич, Уласевич, сеньйори: д-р Помірко, директор гімназії проф. Л. Бачинський та інші.

У таборі постійно проживав Митрополит УАПЦеркви Блаженніший Полікарп, який у травні 1950 року виїхав до Франції, проводи його були величаві з участю духовенства обоз віровизнань. З візитацією до табору приїздили о. Вояківський і єпископ І. Бучко, яких ентузіястично вітали всі таборяни. При цьому варто зазначити, що в таборі, крім театрального хору, існували ще два церковні хори: один в греко-католицькій церкві, диригент п. М. Димчишин, а другий — в православній при Митрополитові Полікарпові, диригент С. Вожаківський, в цьому ж хорі співали визначні співаки: о. Пушкаренко, Пастернак, Безсалів, Діхтяров (це склад знаменитого квартету ім. Лисенка), арт. Дубовська (Харківський театр), Йоха (Київська опера), Тамарченко (Харківський театр).

З найбільш відомих політичних діячів публічно виступали з доповідями представник ДЦентру М. Лівицький та представник від ОУНр і ЗП УГВР проф. І. Ф. Вовчук, який мав великий вплив на таборян.

Завдяки відданої діяльности українських патріотів табір стояв в організаційному порядку, політичному (тобто національному), культурному відношенні на такому рівні, що таборяни говорили, як про Гайденавську державу.

Це не давало спокою органам НКВД, вони прикладали всіх зусиль на підрив авторитету табору перед англійською окупаційною владою. Берлінське (енкаведівське) радіо трубило в ефір усякі провокації, закликаючи до повороту на „родіну", що хто, мовляв, добровільно покине фашистські табори, тим будуть прощені всі гріхи. Крім того, репатріяційні совєтські комісії намагалися усима силами вирвати з табору колишніх совєтських громадян, щоб тим самим вести пропоганду про „добровільний" поворот на „родіну". На вимогу репатріяційної совєтської комісії англійська окупаційна влада погодилась. Ця вістка приголомшила всіх таборян не залежно звідки хто походив. Настав траур! Люди ходили в таборі, як не свої. Один одного питав: що робити? Нещасні діти! Відомо ж, що всі насильно повернені будуть розстріляні, вислані на віки вічні до Сибіру, а що ж буде з малятами? Яка буде їхня доля? Примара смерти ходила по таборі, люди перестали всім цікавитись, відпала охота до їжі, спання, ходили невмитими, не стриженими, не голені.

Така паніка викликала різні думки, як спасти колишніх совєтських громадян. Обговорювалися різні способи, але Василь Матієв заявив: Не віддамо жадної особи, хто б то не був! Слід вживати такі способи, які врятують всіх до єдиної особи! Він перебрав у свої руки цю справу разом з своїми помічниками. На кожний виклик людини з-під совєтів, Василь Матіїв посилав під прізвищем викликуваного лемка, бойка, чи іншого галичанина. І таких викликів було до 300. Галичани охоче йшли на цю процедуру, навіть приходилося й позичати таких заступників із інших таборів. Совєтсько-енкаведівська комісія не знайшла совєтських громадян, бож усі викликані говорили, так скажу, не східньою українською мовою. Тріюмф був великий! Не віддали сатрапам жадної людини! Перемога була в наслідок правильної національно-соборницької лінії. Всі таборові надбання, що їх придбано відданими людьми в таборі, були спасені і стала велика надія на краще майбутнє, а історія їх увінчає своєю незабутністю.

(Кінець)

ПОЖЕРТВИ НА „ПРАВОПИСНИЙ СЛОВНИК УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ"

за ред. Яр. Рудницького і К. Церкевича

Цим шляхом потверджуємо висоту пожертв і дякуємо ВШ. Громадянам, що своїми пожертвами допомогли нам видати цього Словника. Ми вже розпочали розсилати його, але передплата ще продовжена до кінця серпня ц. р. в сумі $12.00 (замість $18.00 — в продажі) плюс порто.

RESEARCH SOCIETY FOR UKRAINIAN TERMINOLOGY, INC.
c/o N. Hawrylko, Attorney at Law
34 East 7th Street, New York, N.Y. 10003

Б. Антонишин, Орендж СТ	$14.00
М. Артимів, Філядельфія	14.00
М. О. Арський, Чікаґо	14.00
Я. Бігун, Мейплвуд	15.00
Лариса Боднарчук, Аллентавн	15.00
Оксана Бачинська, Натлі	11.00
Е. Бішко, Сиракюзи	10.00
О. Бережницький, Боффало	16.00
Р. А. Богатюк, Нюарк	10.00
С. Боровик, Ірвінґтон	13.00
І. Бабяк, Філядельфія	10.00
Д. Бабеляк, Нюарк	13.00
Віра Боднарук, Гомвуд	12.00
Н. Балицька, Чікаґо	12.00
А. Білопольський, Вашінґтон, ДК	250.00
С. Вожаківський, Ірвінґтон	22.00
Д. Верба, Аппер Марльборо	30.00
В. Вальчук, Бейсайд	20.00
Й. Винницький, Д.В.М., Омага	20.00
Пані К. Гуцал, Міннеаполіс	10.00
Н. А. Грушкевич, М.Д., Клівеланд	10.00
Дора Горбачевська, Філядельфія	23.00
Ф. С. Гоббс, Індіяна, Па.	14.00
Б. Геврик, Філядельфія, Па.	16.00
Д-р М. Головатий, Чікаґо	20.00
Пані В. Гусарук, Монтебелло	20.00
Н. Горбулик, Ореґон Ситі	20.00
Лариса Дончук, Філядельфія	10.00
Е. Дражновський, Філядельфія	15.00
М. Данкевич, Бетгесда	10.00
Р. і К. Довбенко, Ґібсонія	12.00
Володимира Демус, Мокена	18.00
Пані Е. Данилюк, Міннеаполіс	15.00
М. Дорота, Кіннельон, Н. Дж.	17.00
Д-р О. Ільків, Чікаґо	20.00
Сальвина Іваницька, Акрон, Огайо	16.00
М. Юркевич, Торонто, Канада	12.00
Марта Яримович, Чельтенгем, Па.	12.00
В. Яворські, Нюарк	14.00
Ред. Д. Кузик, Трентон	40.00

Продовження в наступних числах.

Цей список буде долучений до Словника.

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Оля Дужа — визначний ґрадуант університету і активіст в українській громаді

Оля Марія Дужа

Величаву „Кобо" арену в Детройті, заповнило понад 15 тисяч глядачів, щоб бути наочними свідками небувалої імпрези Вейн-Стейтового університету при 111-ій з черги промоції своїх студентів, випускників різних факультетів, різних звань і знань. Три тисячі дев'ятсот студентів покінчило в академічному році 1978-79 багато різних відділів вчення, які має цей університет.

Процедура, як заповів президент університету Томас Бонер, така ж сама, як практикувалася вже понад п'ять останніх століть в Европі й тут в Америці, від часу існування і дій університетських інституцій. З тими самими традиціями, в такій же самій атмосфері, бо наука, хоча й поглибила свої досягнення, поробила великі поступи, проте форма залишилася тією самою. Хоча може вона дещо стилізована тут, але такий же самий адміністративний апарат, ті самі назви, подібні інсиґнії, стародавній ритуал із своїм окремішнім одягом, що зовсім нагадує первинні звичаї часів середньовіччя. Тільки чогось ніхто не співає вже „Ґавдеамус іґітур, ювенес дум сумус" і ніхто не йде до давніх предавніх середньовічних господ-таверн проводити радісні хвилини життя, як це бувало у Празі, у Флеку чи у Томаше, відомих в усій Европі місць, в яких відбувалися ці по-промоційні веселощі, які часто тривали декілька днів у червні.

Тут тільки було одне-єдине відмінне від усіх промоцій, що загріло теплом мою українську душу і наповнило її новою надією. Думаю, що не тільки мене, напевно і всіх тих, що були присутніми на цій величавій імпрезі українців-гостей, так теж українців-батьків, яких доньки і сини діставали дипломи. Обставина, яка не трапляється на таких університетах.

Тут, українка, яка покінчила в п'ятьох роках фармацевтичні студії і одержала диплом бакалавра фармацевтичних наук мала велике щастя бути обраною першуном за її надзвичайно добрі поступи в науці, за її здібності, її покликано виголосити привітальну промову, що вона зі знаменитою дикцією і рутиною доброго оратора, — виконала. Та це було б замало, що б тільки такими словами схарактеризувати її успішний виступ. Може це поталанити багатьом іншим, в нас багато здібної молоді. Тут заіснувало щось іншого, більш поважного. В своїй дуже сконкретизованій, гарній промові, градуантка Оля Марія Дужа ствердила, що вона українка, належить до своєї української церкви, своєї української громади і горда, що вона українка. Ці слова прозвучали виразно перед трьома тисячами студентів-ґрадуантів, 15-тисячними зібраними, поважним професорським збором, університетською радою губернаторів усіх факультетів, перед кореспондентами пресових агенцій, радіо, заступниками телевізійних станцій та представниками адміністрації стейту Мічіґен і Метрополії міста Детройту.

Перед її виступом, декан факультету фармації і споріднених наук, д-р мед. Ебергард Мамен, представляючи Юлю Дужу і надаючи їй офіційно Говарда Донелі провідницьке і наукове відзначення, ствердив, що Оля Марія українського походження, абсольвентка з великими успіхами, знає кілька мов, визначна у своєму фаху, та подав при тому багато додатніх рис, помічених за п'ять років студій. Це звучало дуже мило і сильно. Опісля рясні оплески майже двадцятитисячної зібраної громади на арені супроводили її з тим небуденним відзначенням і науковим признанням.

Це, що сталося, для нас українців в Детройті дуже багато значить. Для української спільноти — це неабиякий успіх, бо навіть на тій самій імпрезі, у своїй мові посадник Детройту, негр Колман Янґ, по одержанні докторату з правничих наук гоноріс кавза, нав'язуючи до українського походження Олі й інших, заявив, що наша громада в Детройті складається із багатьох етнічних груп, ствердивши, що молоде покоління тісно пов'язане з давніми традиціями своїх батьків.

Подія, яка вперше сталася на нашому терені за моєї пам'яті, бо ще ніколи з естради такої поважної академічної інституції не можна було почути „я є українського походження". А це впало саме тоді коли Олю вирізнено з-поміж багатьох інших, майже 500 петентів і наділено такою великою почестю, якою є „лідершіп і сколаршіп", (керівництво і науковість). Вона не завагалася, не мала почуття меншевартости, а навпаки, голосно, одважно призналася до своєї національности, за що її треба похвалити.

Я сидів разом з ігуменом Т. Лотоцьким, який дуже хотів бути присутнім на цьому святі й бачити вручування дипломів як колишні учні школи при церкві Непорочного Зачаття пресвятої Діви Марії, „виходять в люди". Ми були не менше горді за самих ґрадуантів, за батьків і всю українську громаду в Метрополії Детройт та поза ним.

Маґістер фармації Оля Марія Дужа народилася в родині свідомих українських патріотів і активних громадян Ольги і Ярослава Дужих. Народну школу і середню кінчала при церкві Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії в Гемтремку, де в той час проживали батьки. В усіх школах була визначною ученицею в навчанні, що звичайно допомогло їй без турбот дістатися до високої школи і там одержати стипендію. У 1974 році вона вписалася на фармацевтичний відділ Вейн-Стейт університету.

Вона належить до організацій молоді „Пласт", в якій приймала на себе багато обов'язків, як пластунка-юначка і виконувала їх бездоганно. Була виховницею, брала участь у пластових таборах і була членом Таборової Команди. Склала Третю Пластову Пробу і належить до Кадри Виховників. Тепер вона є у старшому Пластунстві. В пласті формувала свій світогляд, виробляла провідницький талант і кристалізувала свій характер, тим самим поглиблювала своє громадське життя. У 1976 році закінчила з великим успіхом Літню Школу при Гарвардському університеті в Кембріджі, де значно поширила свій науковий кругозір і поглибила знання із українознавчих студій. Всі години були акредитовані університетом. А понад усе була віддана своїй фармацевтичній професії, яка її зовсім полонила. Завжди була на сесіях, виготовляла старанно лекції, складала в призначеному часі іспити і своїм знанням вирізнялася від усіх, що звичайно не проминуло безслідно в спостережливих очах її зверхників. Деканат її факультету, за пильність, послідовність і стійкість в науці та защире виконування обов'язків в обличчі всіх випускників, як вже було згадано, майже трьох тисяч, вирізнив її і надав це почесне звання і нагородив також привілеєм — скласти привітальну мову, про що заповів її декан і що заподано в надрукованій книзі Промоцій Вейнс-Стейт університету на 1979 рік.

Оля має ще старшого брата Андрія, який нещодавно одружився і молодшого брата Юрія. Вони проживають разом у Воррені з батьками.

У її кімнаті є збірка всіх грамот, відзначень, медалей та інших трофеїв, які вона одержала за так короткий час своєї діяльности, на терені фармацевтики. Всіх їх годі злічити. Негайно, бо вже на другому році студій одержала нагороду за гарний поступ в науці т. зв. „Едвард Барон" нагороду. А потім деканат надавав її кожного року все нове і нове відзначення. На четвертому році вона одержала спеціяльне відзначення, яке мало великий вплив на стипендію. Останнього року студій одержала три нові нагороди. Її ім'я зареєстровано в книзі визначних студентів усієї Америки. Почесне звання надав її Провід товариства „Мортар", що діє на терені всіх факультетів університету.

Належала до фармацевтичного товариства, була його президентом на протязі трьох останніх років. Це давало її можливості поширити дію по своїй професії і на стейт Мічіген, до якого товариства також належала і була в ньому не менше активною, як в місцевому, що в свою чергу давало їй можливість і поширити свою участь у такому ж самому товаристві фармацевтів на цілу Америку. Виїздила часто на Збори, З'їзди та на інші Зустрічі до міст всієї Америки, репрезентуючи місцеву вітку свого товариства в Детройті, як також і стейтового.

Була відзначена у свому факультеті за добрі оцінки в науці, за успіхи як також за адміністративні справи професійного товариства фармацевтів Почесною грамотою „Ро-Кай".

Щоденник „Детройт Фрі Пресс" з листопада 1978 року вмістив її фото, подав дещо із її життєпису і надав її дружній шарж „юкренієн бомбшел", дуже характерний до її динамічного темпераменту.

Тому і не дивно, що декан студентських справ д-р Павль Мунценберґер обрав її першуном і назвав окремо її заслуги і відзначення: „за службу, керівництво, науковість і професійність".

Про майбутнє Оля Дужа не хоче багато говорити, але на підставі деяких її слів можна вносити, що плянує писати наукові праці по своїй професії і дальше поглиблювати своє знання, якому вона посвятилася, а це фармацевтиці та спорідненим наукам.

Оля Дужа є членом 20-го Відділу УНСоюзу.

Михайло Бажанський

З діяльности української громади в Льос Алямосі

Шевченківське Свято в Льос Алямосі

Цього року, вперше в історії Льос Алямосу, українські мешканці (14 осіб) вшанували пам'ять Тараса Шевченка.(Як відомо,Льос Алямос — це містечко у Ню Мехіко, де під час Другої світової війни видумали атомову, а пізніше водневу бомбу).

Свято відбулося 23-го березня у домі п-і Гер з дому Сидоряк. Її муж ірляндського походження, убраний в чудово-вишиту українську сорочку, вітав усіх гостей; які рівнож були вбрані в вишиваних одягах. Програма відбулася в той спосіб, що присутні під акомпаньямент Галини Гер співали пісні скомпоновані до поезій Тараса Шевченка. Анна Чопик також сказала кілька слів про життя і творчість Шевченка. Відтак Уляна Богачевська задеклямувала поезію „Тополя" (їх росте тут в Льос Алямосі дуже багато), а 8-річна Соня Богачевська задеклямувала уривок із поезії „Перебендя".

За тортом і вином продовжувалися цікаві розмови про нашого славного поета. Всі розійшлися щасливі, що навіть в далекому Льос Алямосі не забули згадати Шевченка „не злим, тихим словом".

Великдень у Льос Алямосі

Для нас українців наші традиції є такі дорогоцінні, що навіть якщо в даній місцевості живе лише кілька родин, то все ж таки вони їх далі щиро плекають. Із тією метою українці Льос Алямосу, Н. М. (14 осіб) рішили відбути священня пасок і проголосили це в місцевій пресі.

Дня 14-го квітня в означений час, коло церкви зійшлося більше як сорок людей слов'янського походження. Була чудова погода і всі присутні поукладали свої кошики навколо лілей перед церквою. Кошики виглядали дуже мальовничо, бо були застелені українськими вишивками, а також в них красувалися прекрасні українські писанки, що їх виконали: Стефанія Сидоряк, її дочки Катерина, Анна Чопик та Уляна і Соня Богачевська. Місцевий священик, помолившись, посвятив великодні страви. Стефанія Сидоряк, диригентка місцевого хору, роздала всім присутнім ноти, і в далекому серед гір захованому Льос Алямосі, залунало наше рідне „Христос Воскрес".У наступному році ми плянуємо знову святкувати Великдень,притримуючись наших традицій.

Місцева преса „Льос Алямос Монітор" присвятила цій події довгу статтю.

У. Б.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІЛІЯ ПАНЧИШИН, член УНС Відд. 131 ім. Митр. Шептицького в Чікаґо, помер 19 травня 1979 р. на 82-му р. життя. Нар. 1897 р.; членом УНС став у 1959 р. Залишив у смутку синів Осипа й Евстахія з родинами та дальшу родину в Америці, Венесуелі й Україні. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ІВАН СТОПЧІЙ, член УНС Відд. 94 ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, помер 24 червня 1979 р. на 60-му р. життя. Нар. 1919 р. в Детройті, Міч.; членом УНС став 1942 р. Залишив у смутку дружину Стеллу, дочки: Пресіллу, Діяну, Нансі і Шірлі та сина Івана М. та 8 внуків. Похорон відбувся 27-го червня 1979 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Татарський, секр.

ЛЕВ НАКОНИК, член УНС Відд. 291 помер 2 червня 1979 р. на 59-му р. життя. Нар. 1920 р. в Клівленд, Огайо; членом УНС став у 1937 р. Залишив у смутку дружину Флоренцію і дві сестри: Стеффі й Елейн. Похорон відбувся 5 червня 1979 р. на цвинтарі Ґрін Лови в Колюмбус, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Віра Напора, секр.

ПАРАСКЕВІЯ ПРОКОПИШИН, членка УНС Відд. 379 Б-ва св. Юрія в Чікаґо, Ілл., померла 23 червня 1979 р. на 79-му р. життя. Нар. 1900 р. в Україні; членкою УНС стала в 1951 р. Залишила у смутку мужа Осипа, брата д-ра Осипа Бойка, 2 сестріниці, 2 сестрінків, братанку та близьку і дальшу родину в Америці, Канаді і в Краю. Похорон відбувся 26 червня 1979 р. на цвинтарі св. Николая в Чікаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Семків, секр.

АННА ПРОРОЧОК, членка УНС Відд. 206 Т-ва Запорозька Січ у Вунсакет, Р. Ай., померла 25 червня 1979 р. на 81-му р. життя. Нар. 1898 р. у Яворові, Україна; Членкою УНС стала 1921 р. Залишила у смутку сина Володимира, дочку Ольгу, 4 внуків і 8 правнуків. Похорон відбувся 28 червня 1979 р. на цвинтарі св. Михаїла в Блякстон, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!
Л. Ґардінк, секр.

ЕДВАРД ФЕРКАЛЮК, член УНС Відд. 259 в Чікаґо, Ілл., помер 30 травня 1979 р. на 61-му р. життя. Нар. 1918 р. в Чікаґо; членом УНС став у 1939 р. Залишив у смутку синів Томаса і Роберта та дочку Евелин Сіверт. Похорон відбувся на цвинтарі Резурекшин в Джастіс, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Юлія Ґуґляк, секр.

ОЛЬГА ОПУДЛЯК, членка УНС Відд. 174 Т-ва Пласт в Детройті, померла 1 листопада 1978 р. на 59-му р. життя. Нар. 1919 р. на Чортківщині, Зах. Україна; членкою УНС стала в 1964 р. Залишила у смутку мужа Дмитра, сина Володимира, двох братів з родинами, та близьку і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 4 листопада 1978 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті.

Вічна Їй Пам'ять!
А. Слюсарчук, секр.

НАТАЛІЯ ЯКОВЧУК, членка УНС Відд. 412 Т-ва ім. Івана Франка в Торольд, Онт., Канада, померла на 47 р. життя. Нар. 1933 р. у Велланді, провінції Онтаріо; членкою УНС стала у 1966 р. Залишила у смутку сина Данила з дружиною, маму Марію та близьку і дальшу родину в Канаді й Україні.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

СТАХ ТКАЧИК, член УНС Відд. 140 Т-ва св. Михаїла в Янґставні. Помер у червні 1979 р. Залишив у смутку дружину Марію і дочку Катерину. Похорон відбувся 28 червня 1979 р. на цвинтарі Кальварія в Янґставн, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Джон Сенич, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 12-го СЕРПНЯ 1979 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя 76-ий Відд., о год. 12-ій дня при Санфорд і Айві вул. Проситься чл. прибути і вирівняти чл. вкладки. — В. Боярський, предс., Т. Клебан, касир., Ю. Демчук, фін. секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва свв. апп. Петра і Павла 102 Відд., о год. 10:30 ранку в церковній залі св. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio — А. Жгута, предс., М. Бобечко, секр.

